

BARON von

MÜNCHHAUSEN

Xv.2
0311

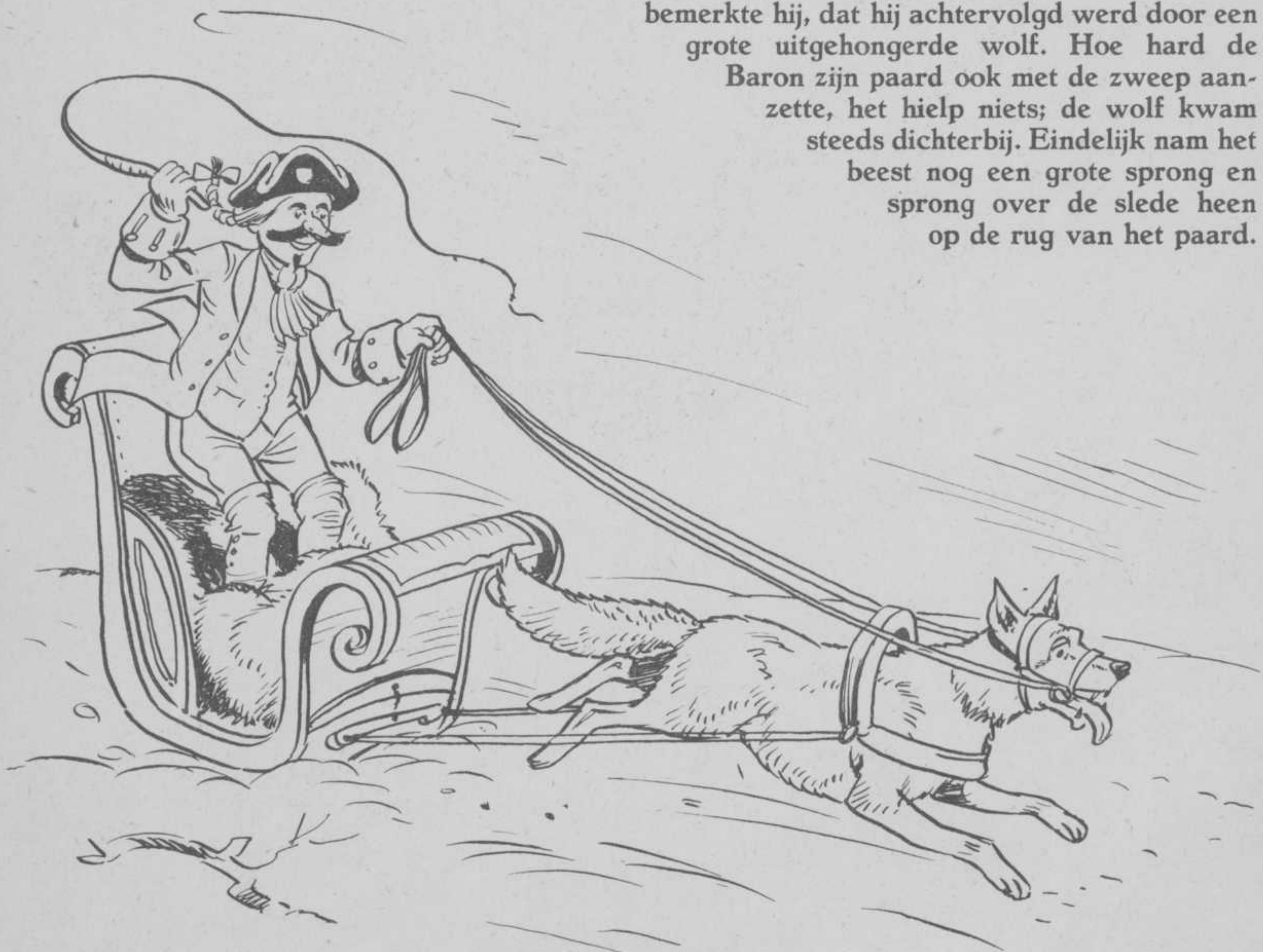
BARON von MUNCHHAUSEN

Een paar honderd jaar geleden leefde er in Duitsland een man, die allerlei merkwaardige avonturen beleefde. Hij heette Baron von Münchhausen.

Op een keer was hij in Rusland te paard op reis. Het hele landschap was bedolven onder een dikke sneeuwlaag en het was bitter koud. Toen de avond viel, keek hij uit naar een nachtverblijf, maar hoe hij ook speurde, nergens zag hij een woning of een herberg. Ten slotte bond hij zijn paard dan maar met de teugels vast aan een boven de sneeuw uitstekende stok en legde zich op de sneeuw te slapen. Hij werd pas wakker toen het al helder dag was, maar tot zijn verwondering lag hij nu echter op een dorpsplein, aan de voet van een kerk en van zijn paard was niets meer te zien. Wel hoorde hij een zacht gehinnik en toen hij naar boven keek, zag hij het dier aan het kruis van de kerktoren hangen. Het dorp was de vorige avond geheel onder de sneeuw bedolven geweest en alleen het puntje van de kerktoren had boven de sneeuw uitgestoken. Ongelukkigerwijs had hij juist daaraan het dier vastgemaakt.

Hij nam zijn pistool en schoot met een goedgeमित schot de teugel doormidden. Het paard belandde ongedeerd op het dorpsplein en onze Baron kon zijn reis voortzetten.

Daar het reizen te paard steeds moeilijker werd, kocht von Münchhausen een slede, waar hij zijn paard voor kon spannen. Het reizen werd op die manier veel aangenamer. Op een dag door een groot bos reizend bemerkte hij, dat hij achtervolgd werd door een grote uitgehongerde wolf. Hoe hard de Baron zijn paard ook met de zweep aanzette, het hielp niets; de wolf kwam steeds dichterbij. Eindelijk nam het beest nog een grote sprong en sprong over de slede heen op de rug van het paard.

O, o, wat een ongemak,
't Paard hangt boven aan het dak!

Hij zette zijn tanden in de rug van het arme dier en had dit in een oogwenk voor de helft verslonden. Het voorste deel van het paard bleef echter met onverminderde snelheid voortrennen. Dit bracht de Baron op een idee. Hij begon de wolf met zijn zweep te ranselen, zodat het ondier nog eens zo vlug at en toen het paard geheel verslonden was, liep de wolf in het tuig. En of hij wilde of niet, hij moest voort blijven rennen tot de Baron zijn einddoel bereikt had.

De Baron was ook een groot liefhebber van de jacht. Toen hij op een zekere keer weer op jacht was, bemerkte hij dat hij zijn kruithoorn vergeten was, zodat het hem niet mogelijk was van zijn geweer gebruik te maken. Daar niet ver vandaan zwommen in een meertje een troep wilde eenden, waarvan de Baron er wel enkele wilde meenemen. Gelukkig vond hij er ook nu weer iets op. In zijn weitas vond hij een stukje spek en dat bevestigde hij aan het eind van een lang koord. Goed verborgen in het riet, gooide de Baron het stukje spek op het water en wachtte rustig af.

Al gauw kwam een der eenden op het lekkere hapje af en slokte het zo gulzig naar binnen, dat het spek er meteen aan de achterzijde weer uitkwam. Al gauw kwamen de andere eenden er op af en de geschiedenis herhaalde zich een keer of twintig. Op die manier kwamen al die eenden als de kralen van een ketting aan elkaar te zitten. Welgemoed knoopte de Baron de twee einden van het touw aan elkaar en begaf zich op weg naar huis.

Toen hij een poosje gelopen had bemerkte hij, dat het toch wel een hele vracht was en hij begon er net over te denken enkele van de eenden achter te laten, toen er iets heel merkwaardigs gebeurde. De eenden waren door het inslikken van het stukje spek immers niet gedood, maar slechts verdoofd. Toen ze van de schrik

bekomen waren, begonnen ze met hun vleugels te fladderen,

en of de Baron wilde of niet, hij werd het luchtruim ingevoerd. Door zijn grote tegenwoordigheid van geest

wist hij ook van deze omstandigheid gebruik te maken, want met zijn jaspanden stuurde hij de

vlucht eenden in de richting van zijn huis.

Toen hij zich boven zijn huis bevond,

draaide hij de eenden één voor één de

hals om, zodat hij langzaam door

de schoorsteen naar beneden

De jachtbuit neemt hier rap de vlucht
En de Baron vliegt door de lucht.

daalde en met zijn jachtbuit op de haardplaat van de keuken terecht kwam. Geen wonder dat zijn kok de ogen haast uit het hoofd rolden van verbazing.

Op een andere keer ter jacht zijnde, joeg hij een grote vlucht patrijzen op, toen hij al zijn hagel reeds verschoten had. Ook nu bracht zijn vindingrijkheid weer uitkomst. Hij lette goed op, waar de vogels neerstreken, laadde zijn geweer in plaats van met hagel met de laadstok en sloop voorzichtig naar de plaats, waar de patrijzen lagen. Toen de vogels weer opvlogen, schoot hij zijn geweer af en raakte zeven vogels, die, aan de laadstok geregen, op enige afstand neervielen.

Heel merkwaardig was ook het avontuur, dat de Baron enkele jaren na deze voorvallen overkwam. Hij was op jacht in een groot bos, niet ver van zijn woonplaats. Toen hij al zijn kogels reeds verschoten had, trad er uit de struiken een mooi, groot hert. Het enige wat de Baron nog in zijn weitas had was een pond kersen en nadat hij er vlug enige van gegeten had, deed hij de pitten er van in zijn geweerloop. Hij trok af en raakte het dier in het voorhoofd, precies tussen de horens, maar hoewel het hert heftig met zijn kop schudde, verdween het tussen het kreupelhout. Een jaar of twee daarna was de Baron weer in hetzelfde bos op jacht en... wat zag hij daar? Een voortreffelijk hert, met een meer dan twee meter hoge kersenboom tussen zijn geweitakken. Deze keer had de Baron gelukkig wel genoeg kogels bij zich en met een goed gericht schot velde hij het dier. Aldus kwam onze held aan een diner en een dessert, want de kersenboom zat vol met de heerlijkste vruchten.

Eens kwam de Baron in een streek, waar veel beren huisden, die veel last veroorzaakten door hun gewoonte om de bijenkorven te plunderen. Alle beren zijn dol op zoetheit en van deze hebbelijkheid maakte de Baron gebruik. Hij bestreek de dissels van een boerenwagen met deze zoete lekkernij en legde zich in de buurt er van in een hinder-

laag. Wat hij vermoed had geschiedde. Na enige tijd kwam er een grote beer deftig aanstappen en begon voor aan de punt van de disselboom te likken. Het smaakte hem zo goed, dat hij zich de ganse disselboom door keel, maag en buik heenlikte, zodat deze er van achter weer uitkwam. Toen het beest zichzelf aldus aan het spit gestoken had, kwam de Baron uit zijn schuilhoek te voorschijn en sloeg door het gat van de disselboom een zware pen, zodat Bruin niet meer voor- of achteruit kon.

Maar genoeg over deze jachtavonturen, want ook in de oorlog maakte Baron von Münchhausen allerlei merkwaardige avonturen mee.

Tijdens een veldtocht tegen de Turken voerde de Baron het bevel over een troep ruiters. De vijand had zich in een ommuurde stad verschanst en het leger van von Münchhausen moest proberen deze stad in te nemen. Het was niet bekend hoe groot de sterkte van de vijand was, want het was onmogelijk om door de stellingen heen te dringen. Met zware kanonnen beschoten beide partijen elkaar en iedere keer zag men de grote kogels door de lucht vliegen. Dit bracht de Baron op een idee. Hij liet een der zwaarste kanonnen laden en op het moment, dat de zware kogel de loop verliet, sprong de Baron er met een fikse sprong op. Weg suisde hij, de vijandelijke stellingen tegemoet. Van zulk een grote hoogte af had hij een goed gezicht op de vijandelijke legers en hij nam alles goed in zich op. Opeens bedacht hij, dat hij ook weer terug moest, want als hij in de handen van de Turken viel, zag het er niet zo mooi voor hem uit. Maar wacht, hij kreeg een idee. Onophoudelijk schoten er vijandelijke kanonskogels langs hem heen en het kwam er maar op aan op zulk een in de tegenover gestelde richting vliegende kogel te stappen. Op het moment, dat er een vijandelijke kogel vlak langs hem heen suisde, nam de Baron een sprong en zat even later op de andere kogel, die hem met hetzelfde vaartje terugbracht. Zonder ongelukken kwam hij in zijn eigen kamp aan.

Op zekere dag gingen de poorten van de stad open en een groot aantal vijandelijke ruiters stormde recht op de belegeraars af. Vlug stelde de Baron zijn troepen nu in een lange rij op en liet hen

Hé, waar zijn de achterbenen?
De ene helft is plots verdwenen!

tijdens het oprukken zoveel mogelijk stof maken. Hierdoor misleidde hij de vijand, want nu konden ze niet zien hoe groot het aantal zijner mannen was.

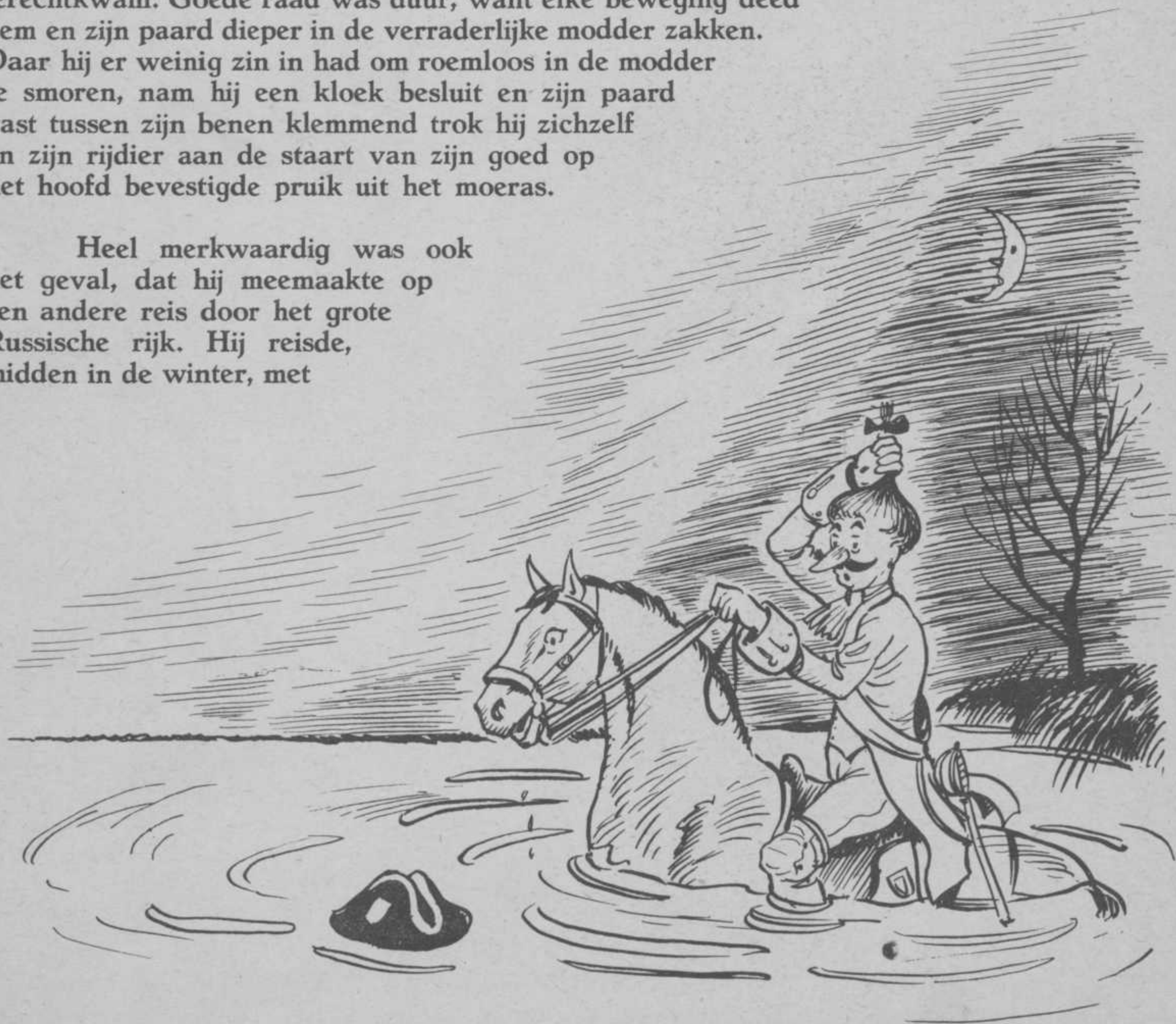
Toen ze vlak bij de vijand waren, werd deze door een paniek bevangen en vluchtte hals over kop weer in de richting van de vesting, nu achtervolgd door de Baron en zijn soldaten. Zo beangst was de vijand, dat hij zelfs niet in de stad dorst te blijven, maar er door de tegenovergestelde poort weer uit vluchtte. De Baron hield op het marktplein stil en wachtte daar op zijn mannen. Intussen liet hij zijn paard, dat zeer vermoeid was, drinken aan de bron, die zich midden op het marktplein bevond.

Maar hoe het beest ook dronk, zijn dorst was niet te lessen. De Baron was hierover niet weinig verwonderd. Toen hij echter nog eens omkeek om te zien waar zijn soldaten toch bleven, zag hij de oplossing van het raadsel. Het paard was precies op de helft doormidden gesneden en de gehele achterste helft was verdwenen. Toen de Baron de vijand zo verwoed achtervolgde, had de vijand om zijn achtervolgers buiten te sluiten, de valdeur laten zakken. Op dat ogenblik bevond de Baron zich juist onder de poort. Door de zwaarte van de valdeur was zijn paard door midden gesneden en daarop was het achterste gedeelte naar een weide buiten de stad gesneld. Een ijlings ontboden veearts naaide zeer vakkundig de twee helften weer aan elkaar, met twijgen van een laurierboom.

Het dier ondervond van dit avontuur geen schadelijke gevolgen, behalve dan dat de laurier in het paardelijf wortel schoot, zodat de Baron later nog menige rit deed in een prieel, dat zich op de paarderug gevormd had.

Het overkwam de Baron ook eens, dat hij op een donkere avond met zijn paard van de weg afraakte en in een moeras terechtwam. Goede raad was duur, want elke beweging deed hem en zijn paard dieper in de verraderlijke modder zakken. Daar hij er weinig zin in had om roemloos in de modder te smoren, nam hij een kloek besluit en zijn paard vast tussen zijn benen klemmend trok hij zichzelf en zijn rijdier aan de staart van zijn goed op het hoofd bevestigde pruik uit het moeras.

Heel merkwaardig was ook het geval, dat hij meemaakte op een andere reis door het grote Russische rijk. Hij reisde, midden in de winter, met

Iedereen is erg verbaasd,
Dat de hoorn een liedje blaast.

enkele andere mensen in een postkoets. Op zekere dag voerde hun weg door een smalle, holle weg, aan beide zijden ingesloten door hoge doornheggen.

Omdat passeren hier voor de koetsen evenals het wenden onmogelijk was, blies de koetsier uit alle macht op zijn hoorn, om de rijtuigen, die van de andere zijde mochten komen, te waarschuwen. Maar hoe de man ook blies, er kwam geen geluid uit zijn posthoorn. Hij nam toen een kloek besluit en dreef de paarden de weg in. Toen zij een eind gevorderd waren, hoorden zij tot hun schrik, dat er van de andere kant ook een koets naderde. Wat nu gedaan! Terugkeren of omdraaien was, zoals gezegd, niet mogelijk. De Baron sprong uit de koets, spande de paarden uit en zette zijn schouders onder de koets. Hij klom tegen de steile wand op en wipte een eindje voorbij het andere voertuig weer naar beneden. Op dezelfde wijze vervoerde hij de beide paarden, die hij onder zijn arm nam. In de herberg, waar zij zouden overnachten, aangekomen, herstelden zij zich bij een goed brandend vuur en een wèlvoorzienige dis al spoedig van de vermoeienissen van de reis. De koetsier hing zijn hoorn aan een spijker in de muur, vlak bij de haard. Toen het gezelschap na het eten rond de haard ging zitten, begon de hoorn tot aller verwondering plotseling uit zichzelf te blazen: „Tarata tata, rata!” Hoe dat kwam? Bij het ingaan van de holle weg had de koetsier wel uit alle macht op zijn hoorn geblazen, maar door de felle koude waren de tonen in het instrument bevroren. Nu het instrument bij de haard gehangen had, waren de tonen ontdooid en konden het instrument verlaten. Na enkele marsen gespeeld te hebben, was de voorraad tonen op en zweeg het wonderlijke instrument.

En hiermee eindigen ook de zonderlinge en beroemde avonturen van de

BARON VON MÜNCHHAUSEN.

